



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudkyň JUDr. Jarmily Ďáskové a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D., v právní věci žalobce **V. D.**, zast. Mgr. Ladislavem Veselým, advokátem se sídlem Palackého nám. 19, Rosice, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, odbor správní**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru správního, ze dne 24. 9. 2010, č. j. JMK 171052/2009, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 9.200,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet Mgr. Ladislava Veselého, advokáta se sídlem Palackého nám. 19, Rosice.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou včas podanou u Krajského soudu v Brně se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24.9.2010, č.j. JMK 171052/2009, kterým bylo rozhodnuto o změně platebního výměru na místní poplatek za užívání veřejného prostranství rozhodnutím Obecního úřadu Lukovany ze dne 18.11.2009, č.j. 403/2009/25. V žalobě uvedl, že konstrukce výroku rozhodnutí žalovaného je neurčitá a neodpovídá požadavkům na preciznost výroku rozhodnutí. Správní rozhodnutí je nejpodstatnější výrokovou částí, přičemž v daném případě prvostupňový správní orgán dostatečně skutkově věc neoznačil.

V odůvodnění rozhodnutí pak nejsou přesvědčivě vysvětleny důvody, které správce poplatků vedly k vydání rozhodnutí a platební výměr je podle přesvědčení žalobce nepřezkoumatelný. Dále žalobce uvedl, že správce daně neopatřil důkazní materiál v dostatečném rozsahu a neprokázal nadevší pochybnost, že poplatek za umístění konkrétních položek obsažených v platebním výměru je povinen platit právě žalobce, který své vlastnictví popírá. Důkazní materiál nebyl shromážděn v dostatečném rozsahu, důkazní prostředky nebyly správně zhodnoceny, rozhodnutí bylo nedostatečně odůvodněno a zákonné podmínky pro použití pomůcek při vyměření poplatku nebyly dány.

Žalovaný po podrobném vyjádření k žalobním námitkám navrhl zamítnutí žaloby s tím, že námitky považuje za nedůvodné a napadené rozhodnutí netrpí nezákonností žalobcem tvrzenou.

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, napadené rozhodnutí není v souladu se zákonem, neboť jím bylo završeno řízení, v němž došlo k vadnému procesnímu postupu, závěry žalovaného nemají dostatečnou oporu v obsahu spisového materiálu, rozhodnutí je nepřezkoumatelné, nesrozumitelné a trpí vnitřními rozpory.

Pravomocné rozhodnutí správního orgánu přezkumává soud v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s., v těch mezích a z těch hledisek, které žalobce v podané žalobě uvede. Protože žalobce jednoznačně vytkl žalovanému porušení procesních předpisů, musel se soud v této věci zabývat tím, zda k porušení procesního předpisu v postupu správce daně a následně žalovaného došlo, a pokud se tak stalo, zda takové vady řízení mohly mít za následek nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí, popř. zda tu nejsou jiné procesní vady, které žalobce nemohl bez své viny uplatnit, a které mohly mít za následek nezákonnost rozhodnutí. Rozsahem žalobních námitek je soud v daném přezkumném řízení vázán.

Žaloba je důvodná.

Z obsahu správního spisu vyplynulo, že prvostupňový správní orgán po sepsání protokolů o výsledku svědků vydal platební výměr č. 403/2009/25 na místní poplatek, a to podle ustanovení § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, podle obecně závazné vyhlášky č. 3/2008, 4/2008 obce Lukovany o místním poplatku za užívání veřejného prostranství a podle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, vyměřil žalobci místní poplatek za užívání veřejného prostranství parc. č. 49/22 v částce celkem 3.559,- Kč, a to za umístění konstrukce houpačky za období od 7.10.2008 do 10.11.2009, umístění dopravního pásu za období od 7.4.2009 do 7.10.2009, písku za období od 12.9.2009 do 25.9.2009 a dřeva za období od 25.9.2009 do 7.10.2009. Vyměřený poplatek v částce 3.559,- Kč byl žalobce povinen zaplatit do patnácti dnů ode dne doručení tohoto platebního výměru na označený účet nebo zaplatit poštovní poukázkou či v hotovosti na pokladně obecního úřadu Lukovany. Z odůvodnění platebního výměru plyne, že místním šetření ze dne 22.7.2009 bylo zjištěno, že na parc. č. 49/22 v proluce vedle domu čp. 102 je uložen různý stavební materiál, suť, dřevo a železné konstrukce. Ze znalostí místních poměrů a zjištění, že žalobce je vlastníkem sousední nemovitosti, na které probíhá stavba hospodářské budovy a garáže, byl žalobce vyzván k ohlášení poplatkové povinnosti. Vzhledem k tomu, že žalobce na tuto výzvu nereagoval, bylo přistoupeno ke stanovení výše poplatků za použití pomůcek podle § 31 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, a podle tohoto ustanovení zákona o správě daní a

poplatků byla vypočtena výše poplatku za umístění konstrukce houpačky, za umístění dopravního pásu, za umístění písku a za umístění dřeva. U ostatního uloženého materiálu se správce poplatku rozhodl upustit od vyměření, protože nemá dostatek důkazů k výpočtu k výše poplatku. Proti tomuto platebnímu výměru podal žalobce odvolání, jehož obsah je fakticky stejný jako odůvodnění podané žaloby. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že rozhodnutí Obecního úřadu Lukovany podle ustanovení § 50 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, mění tak, že číslo „4922“ se nahrazuje číslem „4922/1“. O změně prvostupňového rozhodnutí rozhodl žalovaný proto, že po vydání napadeného platebního výměru došlo ke změně číslování parcel. Současně žalovaný potvrdil správnost použití pomůcek správcem poplatku, které shledal souladné s ustanovením § 31 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, což v rozhodnutí (str. 5) odůvodnil.

Procesní zmatečnost postupu správních orgánů obou stupňů je evidentní. Prvostupňový správní orgán rozhodoval podle § 31 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, což sice není uvedeno přímo ve výroku napadeného prvostupňového rozhodnutí, na což důvodně žalobce poukazuje, ale z odůvodnění platebního výměru je tato skutečnost zcela zřejmá, jak je podrobně popsáno výše. Naproti tomu žalovaný v této procesní situaci rozhodoval o odvolání podle § 50 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., jak plyne z výroku jeho rozhodnutí, zatímco podle odůvodnění shledal postup prvostupňového správního orgánu podle ustanovení § 31 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků zcela souladný se zákonem, když dovodil, že poplatník nesplnil některou ze svých zákonných povinností a poplatkovou povinnost nebylo možno stanovit obvyklými důkazními prostředky, takže správce poplatku byl oprávněn stanovit poplatkovou povinnost za použití pomůcek, které měl k dispozici, nebo které si obstará bez součinnosti s poplatníkem.

Žalovaný při svém rozhodování pochybil, pokud v řízení, v němž mělo dojít ke stanovení poplatku postupem podle § 31 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, nerozhodl o podaném odvolání v režimu ustanovení 50 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, ale v režimu § 50 odst. 6, který platí po případy, kdy daň je stanovena dokazováním. Procesní zmatečnost tohoto postupu nelze zhojit jinak než zrušením napadeného rozhodnutí.

Pokud jde o problematiku stanovení poplatkové povinnosti podle zákona o místních poplatcích ve spojitosti s použitím pomůcek, lze vycházet z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26.2.2009, č.j. 2 Afs 24/2008, 48 (dostupný na www.nssoud.cz), který dovodil, že s ohledem na absenci relevantní judikatury k této problematice považuje za vhodné v obecné rovině uvést, že použití pomůcek i v řízení o vyměření místního poplatku nelze považovat za vyloučené, a to s ohledem na § 13 zákona o místních poplatcích, který zakotvuje subsidiární působnost zákona o správě daní a poplatků pro řízení ve věcech poplatků, a s odkazem na § 1 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, který upravuje rozsah působnosti tohoto zákona a zavádí legislativní zkratku „daň“ pro daň, poplatky, odvody, zálohy na tyto příjmy a odvody za porušení odpočtové kázně. Posouzení, zda jsou splněny podmínky pro použití daňových pomůcek, zejména zda vůbec při vyměření místního poplatku mohou přicházet v úvahu, je odvislé od posouzení samotné existence poplatkové povinnosti. Vzhledem k tomu, že přezkoumávané napadené rozhodnutí trpí vnitřními rozpory a nepřezkoumatelností, bylo by předčasně za stávajícího stavu jakékoli vyjádření soudu k otázce existence poplatkové povinnosti právě u žalobce.

K základním náležitostem rozhodnutí pak soud v podrobnostech odkazuje na bohatou judikaturu správních soudů k náležitostem rozhodnutí, které je vydáváno podle zákona o

správě daní a poplatků, vycházet lze např. z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23.7.2009, sp.zn. 5 Afs 72/2008, v němž se mimo jiné uvádí:

„Obecné základní náležitosti rozhodnutí specifikuje § 32 odst. 2 daňového řádu. K těmto základním náležitostem mohou přistupovat, u rozhodnutí různých typů, další základní náležitosti, které dle § 32 odst. 7 daňového řádu *„dle povahy rozhodnutí musí být jejím obsahem“*. Jak ovšem bude dále vysvětleno, je možná i situace, kdy zákon předpokládá, že určitý údaj či skutečnost má být obsahem příslušného rozhodnutí (v tomto konkrétním případě právě doměřený rozdíl na daňovém základu), ale na druhou stranu, vzhledem k povaze tohoto rozhodnutí (v obecné a konkrétní rovině) tuto náležitost není možné považovat za základní, tedy takovou, která by svou absencí způsobovala neplatnost předmětného rozhodnutí (a už vůbec ne nicotnost).

Na tomto místě Nejvyšší správní soud považuje za potřebné zdůraznit, že pojmy nicotnosti a neplatnosti individuálního správního aktu nelze navzájem směšovat, neboť každý z nich má svůj vlastní specifický obsah. Totéž platí i o pojmu nezákonnosti, je proto zapotřebí rozlišovat mezi nicotností, neplatností a nezákonností správního aktu.

K této otázce se Nejvyšší správní soud, kromě jiných rozhodnutí, vyslovil zejména v rozsudku svého rozšířeného senátu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 - 96, publikovaném pod č. 793/2006 Sb. NSS (toto rozhodnutí sice bylo zrušeno nálezem Ústavního soudu ze dne 2. 6. 2009, sp. zn. Pl.ÚS 9/06, <http://nalus.usoud.cz>, ale jen z toho důvodu, že se Nejvyšší správní soud dle závěru Ústavního soudu neřídil závazným právním názorem Ústavního soudu vysloveným v této konkrétní věci, v níž již došlo ke zrušení předchozího rozhodnutí Nejvyššího správního soudu Ústavním soudem. Ani z tohoto nálezu však nevyplyvá, že by měl být překonán samotný právní názor Nejvyššího správního soudu, dle něhož je třeba rozlišovat mezi neplatností správních rozhodnutí dle § 32 odst. 2 daňového řádu a nicotností správních rozhodnutí, kterou mohou způsobit jen nejzávažnější vady. K tomu, stejně jako k úloze Nejvyššího správního soudu při sjednocování judikatury viz odlišné stanovisko soudkyně Ivany Janů). V uvedeném rozsudku rozšířený senát Nejvyšší správní soud uvedl, že *„kategorii nicotnosti správního aktu český právní řád až do přijetí soudního řádu správního výslovně neupravoval. I přes tento zjevný nedostatek s tímto pojmem pracovala doktrína i judikatura (...)*

Teorie považuje za nicotný správní akt, který trpí vadami takové intenzity, že již vůbec nelze o správním aktu hovořit. Typicky jsou takovými vadami neexistence zákonného podkladu pro rozhodnutí, nedostatek pravomoci, nejtěžší vady příslušnosti, absolutní nedostatek formy, absolutní omyl v osobě adresáta, neexistence skutkového základu způsobující bezobsažnost, požadavek trestného plnění, požadavek plnění fakticky nemožného, neurčitost, nesmyslnost či neexistence vůle. Nicotnost nelze zhojit ani uplynutím času. Nicotný akt nikoho nezavazuje a nikdo jej není povinen respektovat, neboť mu nesvědčí presumpce správnosti (srov. Staša, J. in Hendrych, D. a kol.: Správní právo. Obecná část. 5. vydání. C. H. Beck, Praha, 2003, s. 136-141).

(...) Judikatura dospěla k závěru, že k nicotnosti je soud povinen hledět z úřední povinnosti. (...) Nicotný akt nelze měnit, proto je nicotností automaticky stíženo i rozhodnutí o odvolání či o rozkladu, které mění nicotné rozhodnutí správního orgánu I. stupně. (...)

Rozsáhlejší úpravu nicotnosti správních aktů přináší (...) správní řád č. 500/2004 Sb. Podle jeho § 77 odst. 1 je nicotné rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně

příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotnost z tohoto důvodu zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal. Podle odst. 2 je nicotné dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního.

Z uvedeného vyplývá, že nicotným je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami (příklady viz výše), že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Tyto vady jsou natolik závažné, že způsobí faktickou neexistenci samotného správního aktu; za dané situace tu není tedy nic, co by mohlo zakládat jakákoliv práva či povinnosti subjektů.

Srovná-li se uvedené vymezení nicotnosti s neplatností podle § 32 odst. 7 daňového řádu, je zřejmé, že jde o odlišné kategorie. Podle § 32 odst. 7 d. ř. je neplatným rozhodnutí, v němž chybí některá z ostatních základních náležitostí, které dle povahy rozhodnutí musí být jeho obsahem, nebo odůvodnění v případech, kdy jej zákon vyžaduje; zřejmá chyba v psaní nebo počítání neplatnost rozhodnutí nepůsobí. Chybějící základní náležitosti rozhodnutí (např. neuvedení právního předpisu ve výroku nebo neuvedení čísla účtu či lhůty k plnění) sice představují vadu rozhodnutí, avšak zjevně nikoliv natolik intenzivní, aby po účastnících nebylo možno spravedlivě žádat, aby rozhodnutí respektovali, a aby bylo možno usuzovat na neexistenci takového rozhodnutí; dílčí nedostatky platebního výměru nemohou způsobit jeho neexistenci. Chybí-li např. ve výroku uvedení právních předpisů, nejde zjevně o některý z případů nicotnosti, tj. o absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepříslušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje [o takový nedostatek by nešlo ani u nepřesného označení daňového subjektu podle § 32 odst. 2 písm. c) d. ř.], či o nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. Obdobně pokud by rozhodnutí neobsahovalo odůvodnění, ač by jej podle zákona mělo mít, nejde o rozhodnutí nicotné, ale o rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Krom toho neplatnost rozhodnutí je užší i z hlediska širě rozhodnutí, u nichž se může uplatnit: neplatným může být pouze rozhodnutí vydané podle daňového řádu, zatímco nicotným může být rozhodnutí jakékoliv. To znamená, že i daňové rozhodnutí může být nicotné; důvodem jeho nicotnosti ovšem nebudou kritéria vyjmenovaná v § 32 odst. 7 d. ř. (tedy nedostatek základních náležitostí či absence odůvodnění), nýbrž toliko kritéria, jež jako kritéria nicotnosti dovodila judikatura, a z nichž některá do budoucna explicitně stanovuje správní řád.

Ohledně neplatnosti rozhodnutí podle § 32 odst. 7 d. ř. je ovšem zapotřebí uvést, že ani je nelze vykládat formálně či dokonce formalisticky. To znamená, že pouhý nedostatek některé ze základních náležitostí rozhodnutí, uvedených v § 32 odst. 2 d. ř. nemůže sám o sobě způsobit neplatnost rozhodnutí; tento nedostatek musí dosahovat určité intenzity. Uvedený závěr vychází z interpretačního přístupu, podle něhož by za každým právním pravidlem mělo stát i určité věcné zdůvodnění. Právní názor se nemůže opírat pouze o citaci paragrafů; interpret by měl vědět, proč zákonná ustanovení vyložil tak, jak je vyložil. Prakticky vzato to znamená hledat smysl a účel každého zákonného ustanovení; to platí i pro základní náležitosti daňového rozhodnutí. Např. smyslem požadavku přesného označení příjemce rozhodnutí [§ 32 odst. 2 písm. c) d. ř.] je, aby osoba, již se např. doměruje daň, byla z rozhodnutí

seznatelná, tj. aby nebylo pochyb o tom, kdo je dlužníkem. Je-li označení této osoby nepřesné, avšak interpretací lze bezpochyby usoudit na to, kdo je dlužníkem, neodpovídalo by smyslu citovaného ustanovení, pokud by byl platební výměr považován za neplatný. Požaduje-li dále např. § 32 odst. 2 písm. d) d. ř., aby ve výroku byly uvedeny právní předpisy, podle nichž bylo rozhodováno, má se tím zajistit informovanost příjemce rozhodnutí o tom, podle jakého předpisu mu byla daň vyměřena; pokud tento předpis není uveden v samotném výroku, ale je uveden v jiném místě platebního výměru (např. v záhlaví) tak, že je nepochybné, že daň byla vyměřena právě podle něj, zcela zjevně by neodpovídalo smyslu citovaného ustanovení považovat platební výměr za neplatný, neboť příjemci rozhodnutí se požadované informace beze všech pochybností dostalo. Pouhý nedostatek základní náležitosti rozhodnutí proto sám o sobě nemá za následek neplatnost platebního výměru; neplatnost by mohla nastat pouze za přistoupení dalších okolností, např. v případě uvedeném pod § 32 odst. 2 písm. d) d. ř. tehdy, pokud by ani interpretací platebního výměru (či jiného rozhodnutí) jako celku – tedy nejen jeho výroku – nebylo možno zjistit, podle jakého předpisu byla daň vyměřena, tj. obecně řečeno, pokud by ani interpretací daňového rozhodnutí jako celku nebylo možno zjistit údaj či informaci, kterou by rozhodnutí podle § 32 odst. 2 ve spojení s odst. 7 obsahovat mělo.

Jak již bylo řečeno, od nicotnosti i neplatnosti je zapotřebí odlišovat rozhodnutí nezákonná. Nezákonným je rozhodnutí, které je v rozporu se zákonem nebo jiným právním předpisem, a přitom ještě nejde o tak intenzivní rozpor, aby bylo možné usuzovat, že rozhodnutí neexistuje, tj. že je nicotné. Nezákonnost může být vyvolána buď chybnou aplikací hmotného práva (pak půjde o nezákonnost v tom smyslu, jak o ní hovoří § 78 odst. 1 s. ř. s.), nebo práva procesního. Procedurální pochybení mohou mít charakter nepřezkoumatelnosti rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebo vad řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s.]; tyto vady řízení jsou však v rámci soudního řízení relevantní pouze potud, pokud jde o tzv. vady podstatné, tj. pokud porušení procesního práva mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Z toho se podává, že platební výměr postrádající některou ze základních náležitostí může podle okolností být buď platný nebo neplatný ve smyslu § 32 odst. 7 d. ř. Je-li neplatným, potom může být buď nezákonným pro nepřezkoumatelnost nebo pro jiné vady řízení, nebo dokonce nicotným (tj. neexistujícím), dosahují-li jeho vady takové intenzity, že již o správním aktu vůbec nelze hovořit. Každá z právě uvedených kategorií tedy má svůj samostatný obsah a uplatňuje se za splnění zcela odlišných předpokladů. Proto je závěr ztotožňující neplatnost s nicotností zjevně mylný.

Rozlišování neplatnosti, nezákonnosti a nicotnosti rozhodnutí není pouze akademickou záležitostí, ale nese s sebou i vysoce praktické důsledky pro soudní přezkum. K nicotnosti správního aktu jsou správní soudy jak v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, tak i v řízení o kasační stížnosti povinny přihlížet z úřední povinnosti, nad rámec žalobních bodů či důvodů kasační stížnosti. Je-li rozhodnutí skutečně nicotné, soud v řízení o žalobě pouze deklaratorním výrokem vyhlásí jeho nicotnost. Tento postup odpovídá i samotné logice věci: není-li tu „nic“, co by zakládalo práva či povinnosti subjektů, nelze toto „nic“ zrušit. Pouze se vysloví nulita takového aktu. Naproti tomu, jde-li o neplatné daňové rozhodnutí (tj. je splněn jak formální aspekt, spočívající v absenci některé ze základních náležitostí rozhodnutí, i materiální aspekt, spočívající v určité intenzitě tohoto nedostatku), platí, že soud k jeho vadám způsobujícím neplatnost přihlíží zásadně pouze k námitce žalobce; z úřední povinnosti by k vadám způsobujícím neplatnost přihlížel pouze tehdy, pokud by daňové rozhodnutí bylo nejen neplatné, ale zároveň buď nicotné či nepřezkoumatelné. Ani v těchto případech nelze hovořit o tom, že by soud přihlížel z úřední povinnosti k neplatnosti; soud

totiž přihlíží z úřední povinnosti k určitým vadám, které krom toho, že vyvolávají neplatnost, zároveň – a to je pro soudní přezkum podstatné – způsobují nepřezkoumatelnost či nicotnost. Namítne-li žalobce v ostatních případech neplatnost daňového rozhodnutí, a soud shledá tento závěr správným, napadené rozhodnutí – jež je zároveň nezákonným v širším slova smyslu – zároveň zruší, nejčastěji podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. “

K otázkám zákonných náležitostí rozhodnutí správce daně podle § 32 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků se vyjádřil opakovaně Ústavní soud v nálezech ze dne 20.3.2007, sp.zn. Pl. ÚS 4/06, ze dne 13.11.2007, sp.zn. IV. ÚS 301/05 a nálezu ze dne 15.12.1999, sp.zn. II. ÚS 31/99, přičemž odkaz na tyto nálezy je obsažen rovněž v rozhodnutí pléna Ústavního soudu ze dne 2.6.2009, sp.zn. Pl. ÚS 9/06, na které soud správní orgány obou stupňů odkazuje.

Pro úplnost soud uvádí, že každé rozhodnutí správce daně musí vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci a musí být vydáno v řízení, které bylo provedeno v souladu se zákonem. Pouze z ustanovení § 50 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků, vyplývá právo žalovaného v rámci odvolacího řízení výsledky daňového řízení doplňovat, odstraňovat vady řízení nebo doplnění či odstranění vad uložit správci daně prvního stupně. Takto postupuje, rozhoduje-li v řízení podle § 50 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků. Takové rozhodnutí mu však nepřísluší, přezkoumává-li rozhodnutí správce daně, které se opírá o ustanovení § 31 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, jak se stalo v dané věci, neboť v takovém případě je žalovaný vázán ustanovením § 50 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, v němž přezkoumává pouze dodržení zákonných podmínek pro použití tohoto způsobu stanovení daně a rozsah jeho přezkumné činnosti je odlišný.

Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem soudu nezbylo, než napadené správní rozhodnutí žalovaného na základě včas a důvodně podané žaloby zrušit (§ 78 odst. 1 s.ř.s.) a vyslovit současně, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost, rozhodoval soud bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a c) s.ř.s., o čemž byli účastníci řízení soudem poučeni. V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem tohoto soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Pro úplnost nutno dodat, že v dané procesní situaci nemá žádného praktického významu zabývat se dalšími námitkami žalobce uplatněnými v žalobě.

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalobci tak přísluší právo na náhradu nákladů řízení, které představuje odměna za právní zastoupení advokátem, za tři úkony právní služby a třikrát režijní paušál, celkem 7.200,- Kč a zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč, takže náhrada nákladů tohoto řízení představuje částku 9.200,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává v příslušném počtu vyhotovení u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Brně dne 29. února 2012

:

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu